

Neka zvone sva zvona

„U ovom trenutku kada ljudski rod prolazi kroz tako duboku preobrazbu, žene prožete duhom Evandjelja mogu učiniti toliko toga da pomognu čovječanstvu.“ Članak o 14. veljače 1930.

12.02.2025.

Isus je pokazao veliko poznavanje posla sadnje i uzgoja. Mnogi njegovi primjeri i prispodobe potječu odatle. Znao je kako se uzgaja vinova loza i pšenica, kako raste zrno gorušice,

kako se njeguju smokve... Promotrite ljiljane, kako niti predu niti tkaju, a kažem vam: ni Salomon se u svoj svojoj slavi ne zaodjenu kao jedan od njih (Lk 12,27). U više navrata spominjao je kako biljke puštaju korijenje u zemlji (usp. Lk 8,13). Slika korijena ima veliki značaj, jer je to dio biljke, skriven u zemlji, pomoću kojeg ona niče u dobrom tlu i neprestano prima hranu. Iako nikad viđen, neophodan je za život i plodnost.

Korijen svega dobroga

I sveti Josemaria volio se služiti slikom korijena, posebno kad je govorio o važnosti svete mise u našem kršćanskom životu. Lako je razumjeti zašto, budući da je u svakom misnom slavlju prisutna jedinstvena Isusova žrtva na križu, trenutak kada je zlo pobijeđeno i vrata raja nam se definitivno otvaraju. Iz ovog čina beskrajne

ljubavi prema nama proizlaze sakramenti, Crkva, kršćanski život za sve muškarce i žene svih vremena. Svojim intimnim sjedinjenjem s otajstvom križa, mogli bismo čak reći da sveta misa, na način koji ostaje tajanstven, hrani sve dobro što se događa u svijetu.[1] Otuda odlučnost svetog Josemarije da slavi misu sa svom vjerom, pobožnošću i ljubavlju koju je mogao skupiti.

U petak 14. veljače 1930. rano ujutro vlč. Josemaria je otišao u jedno od novih predgrađa Madrida kako bi slavio misu u malom oratoriju u kući u blizini Plaza de Colon. Tamo je živjela starija majka Luz Casanove, utemeljiteljice Apostolskih gospođa, za koju je mladi svećenik duhovno skrbio. Ubrzo nakon što je primio našeg Gospodina u pričesti, u njegovu se srcu rodila nova stvarnost. Tijekom mise i mi ponekad osjećamo nove želje da se što više poistovjetimo s Isusom, glad za

svetošću, nova svjetla u Božjem otajstvu... Ali toga dana bilo je to nešto puno veće nego inače. Shvatio je da će od sada i mnoge žene primiti Božji poziv da se pridruže misiji Opusa Dei, koji je došao na svijet prije nešto više od godinu dana, da u svijetu bude prisutna svetost koja dolazi od Boga.[2]

Slaveći 50. obljetnicu toga dana, prvi nasljednik svetog Josemarije na čelu Opusa Dei rekao je: „iz svete mise, stalno obnovljene prisutnosti Kristove žrtve, na svijet je došao ovaj gorući žar božanske ljubavi, koji će ljubavlju zapaliti tolika srca.”[3]

Uvijek novi dar

Za svetog Josemariju oba su datuma (14. veljače 1930. i 2. listopada 1928.) bila dio istog temeljnog svjetla; bile su to dvije note istog akorda. Uskoro će ostaviti pisano svjedočanstvo o tome u svojim Intimnim bilješkama: „Dobio sam prosvjetljenje o cijelom

Djelu." [4] Nekoliko godina kasnije, dok je Španjolski građanski rat bjesnio, napisao je pismo ljudima Djela raspršenim po svijetu, tražeći od njih da svaki dan uzdignu molbe za svojega „Oca“, kako će se s vremenom zvati osoba na čelu ove nadnaravne obitelji. I savjetovao im je da počnu moliti ovu molitvu „počevši od sljedećeg 14. veljače - na dan zahvalnosti, poput 2. listopada." [5]

Specifične značajke poslanja koje je sveti Josemaria primio od Boga s vremenom su jasnije stavljene u fokus, kao kad se otkrije puni razvoj melodije. Ali srž ove misije je „širenje božanskog poziva na svetost među muškarcima i ženama, započinjanje djela – koje će kasnije biti nazvano Opus Dei – čiji je cilj poticanje potrage za svetošću i apostolata usred svijeta." [6] Drugi ključni element je činjenica da bi se ova misija provodila u srcu društva, u

životima običnih muškaraca i žena koji žive autentično u svojoj vlastitoj „domovini”. I to s dubokim uvjerenjem da su djeca Božja, koja žive u svijetu i vremenu namijenjenom njihovoj sreći. To je svjetlo koje je sveti Josemarija primio. A 14. veljače 1930. postalo je jasno da Bog želi da mnoge žene obasjaju svoj život i svoje okruženje tim istim svjetlom.

Duh Opusa Dei je, prije svega, uvijek novi dar koji Bog neprestano daruje svijetu; to nije plan koji su smislili ljudski umovi za rješavanje problema određenog vremena ili mjesta.[7] Djelo se rađa, jednom i iznova, sa svakom osobom koja je pozvana da ga utjelovi u svom vlastitom životu: njegovo okruženje je „vječni 'danas' uskrslog Gospodina.”[8] Stoga, da bismo s Božjom odvažnošću koračali prema budućnosti, trebali bismo dopustiti da melodija 2. listopada 1928. i 14.

veljače 1930. neprestano odzvanja u našim srcima. I ponovno ćemo otkriti, u svakoj fazi života, ovu „lavinu koja briše sve pred sobom“ [9] koju je Duh Sveti pripremio za nas i za ljude oko nas.

Najbliže jedinstvo

Još jedan bitan dio poslanja koje je Bog povjerio svetom Josemariji - i koje je kasnije preko njega preneseno na mnoge ljude - jest poseban način odnosa prema onima koji pokušavaju živjeti taj isti duh: naime, u životu obitelji. Unutar ovog božanskog plana, prisutnost žena u Djelu dobiva posebnu važnost. Kao što je monsinjor Fernando Ocáriz napisao, njihova prisutnost je „nužna da bi obiteljski duh stvarno postojao u Opusu Dei.“ [10] Uistinu, Djelo je, iznad svega, vrlo velika obitelj s muškarcima i ženama svih dobi, gdje svaka osoba nudi svoj način postojanja, talente i interese. Ova

stvarnost rezultira time da svaka osoba, kao pojedinac, postaje središte briga i molitava drugih, osobito kada, iz bilo kojeg razloga, on ili ona doživljavaju posebne potrebe. Knjiga psalama kaže: *Gle, kako je dobro i kako je milo kao braća zajedno živjeti: Ondje Jahve daje svoj blagoslov i život do vijeka.* (Ps 133,1-3). Uloga obitelji je njegovati plodan prostor u kojem svaki član može pustiti snažne korijene i osjećati se potpuno dobrodošlim i sretnim.

U isto vrijeme, sveti Josemaria želio je da se apostolske aktivnosti Opusa Dei – formacija koju nudi i njegovo upravljanje – obavljaju odvojeno za muškarce i žene. Naravno, ovo ni na koji način nije namijenjeno odvrćanju od dubokog jedinstva koje ujedinjuje svačija srca. U vremenu kada pronalazimo uvijek nove načine da ostanemo ujedinjeni s drugima kroz tehnologiju i povezanost, trebalo bi nam biti lakše

biti zahvalni za najčvršće jedinstvo od svih: duhovno jedinstvo koje se ostvaruje kroz općinstvo svetih. Nikakav tehnički napredak to nikada neće moći mjeriti, budući da je sam Bog taj koji to čini stvarnošću.

Blažena Guadalupe Ortiz de Landázuri, poput svih muškaraca i žena koji su živjeli blizu Boga, iskusila je to duhovno jedinstvo na mnogo različitih načina. U srijedu 4. lipnja 1958. don Alvaro je po prvi put donio našeg Gospodina u tabernakul središta Djela u Madridu gdje je ona živjela. Guadalupe je napisala pismo svetom Josemariji u Rimu s nekim detaljima o ovom danu: „On [Don Alvaro] nam je govorio o Rimu, a za nas je to bilo kao da smo tamo s Ocem - kao što u stvarnosti uvijek i jesmo, i želimo biti sve više i više, čak i kada smo, kao sada, daleko.”[11] Svatko tko je iskusio autentičnu ljubav, odraz božanske ljubavi, zna

da su fizičke granice prostora vrlo relativne.

Dijalog s ljudima našeg vremena

Godine 1965., na kraju Drugoga vatikanskog koncila, Crkva je ženama uputila ove riječi nade: „Dolazi, zapravo došao je čas, kad se poziv žene ostvaruje u svojoj punini... Zato, u ovom trenutku kada ljudski rod prolazi kroz tako duboku preobrazbu, žene prožete duhom Evandjelja mogu učiniti toliko toga da pomognu čovječanstvu.” [12] Od tada je prošlo više od pola stoljeća, s percepcijom uloge žene u društvu - a također i uloge muškarca - koja prolazi kroz brze promjene. Ovaj proces još uvijek traje, a žene Opusa Dei su pozvane upotrijebiti „sve svoje duhovno i ljudsko bogatstvo u dijalogu s ljudima našeg vremena.” [13] To je božanska misija koja je dana svetom Josemariji 1928.: nastojati osigurati, iznutra, da

promjene u društvu odražavaju Kristovo lice, igrajući važnu ulogu u povijesti.

„Kćeri moje,” rekao je sveti Josemaria jednog 14. veljače, „želio bih da danas razmišljate o tolikim čudesnim stvarima kojima se naš Gospodin, Crkva i cijelo čovječanstvo nadaju od ženske sekcije Opusa Dei; i da ga, shvaćajući veličinu svoga poziva, volite svakim danom sve više.”[14] Poziv žena u Opusu Dei je apostolski poziv, svjetlo koje je Bog upalio, ne da ga stavi pod posudu, nego – usred svih napornih poslova i nesporazuma koji mogu doći – da ga postavi na svijećnjak (usp. Lk 11,33), tako da njegovo svjetlo i toplina dopru do svih muškaraca i žena.

„Svetost žena uvijek igra ključnu ulogu u svetosti onih oko njih,”[15] nedavno je rekao prelat Opusa Dei. Stoga je svaki 14. veljače blagdan ispunjen zahvalnom molitvom Bogu.

Jer, u kontinuitetu s 2. listopada, ovaj je dan otvorio put istinske kršćanske radosti mnogim ženama, a time i svima. To se odražava u dnevničkim zapisima za ovaj dan centra u kojem su živjele mnoge žene Opusa Dei u Rimu, blizu svetog Josemarije.

„Danas je veliki i sretan dan, ispunjen radošću za nas. To je dan kada zvone sva zvana u Rimu, provodeći cijeli dan zahvaljujući Bogu. I to je dan za slavlje, kao da je svima ovdje rođendan i blagdan.”[16]

.....

[1] Usp. Katekizam Katoličke Crkve, br. 1324. i 1330. godine.

[2] Kao što je napisao 1948.: „Ne mogu reći da sam to 'vidio', ali 'intelektualno', u detalje, shvatio sam što će biti ženski ogranak Opusa Dei. Kasnije sam dodao druge elemente,

razvijajući ovu intelektualnu viziju.” Citirano u Andres Vazquez de Prada, Osnivač Opusa Dei, sv. I, str. 243.

[3] Blaženi Alvaro del Portillo, pismo, 9. siječnja 1980.; u Cronici 1980., str. 105.

[4] Sveti Josemaria, Intimne bilješke, br. 306. Citirano u Andres Vazquez de Prada, Utemeljitelj Opusa Dei, sv. I, str. 220.

[5] Sveti Josemaria, Cirkularno pismo svojoj djeci, 9. siječnja 1938. Citirano u Andres Vazquez de Prada, Utemeljitelj Opusa Dei, sv. II, str. 182.

[6] José Luis Illanes, “Dos de octubre de 1928: Alcance y significado de una fecha,” u Scripta Theologica, sv. 13/2-3 (1981), str. 86.

[7] Usp. Sveti Josemaria, Instrucción acerca del espíritu sobrenatural de la Obra de Dios, br. 15.

[8] Franjo, Gaudete et exsultate, 19. ožujka 2018., br. 173.

[9] Sveti Josemaria, Pismo, 9. siječnja 1932., br. 9. Citirano u Andres Vazquez de Prada, Utemeljitelj Opusa Dei, sv. I, str. 227. On ovdje govori o tome kako se taj poziv otkriva u vlastitom životu.

[10] Monsinjur Fernando Ocáriz, „Poziv u Opus Dei kao poziv u Crkvi,” u Opus Dei u Crkvi, Four Courts Press, Dublin, 1994., str. 115.

[11] Pismo svetom Josemariji, 4. lipnja 1958., u Pismima svecu, 2018.

[12] Sveti Pavao VI., Poruka ženama, na kraju Drugoga vatikanskog sabora, 8. prosinca 1965.

[13] Monsinjur Fernando Ocáriz, pismo Prelata, 5. veljače 2020.

[14] Sveti Josemaria, Homilija, 14. veljače 1956. Citirano u Francisca R.

Quiroga, “14 de febrero de 1930: la transmisión de un acontecimiento y un mensaje,” u *Studia et Documenta*, sv. 1 (2007), str. 181.

[15] Monsinjur Fernando Ocáriz, Pismo, 5. veljače 2020.

[16] Dnevnik Vile Sacchetti, 14. veljače 1950. Citirano u Francisca R. Quiroga, “14 de febrero de 1930: la transmisión de un acontecimiento y un mensaje,” str. 179.